

45^e editie singlehanded/duohanded

Journal Riyal of Hamble, schippers Bert Albrink en Ger Broersen .

En nou oprotten!

Maar nu weten we nog niets!!

Zaterdag 15 oktober 13.00 uur kunnen we dan eindelijk losgooien.

Wekenlang is ons vracht beloofd. Het bleef duister wat bevrachtingskantoor R. de Jong/Brattinga voor ons in petto zou hebben. In Lelystad kunnen we 'de handel' ophalen. Tsjja, is het een koker met slot erop...

In de geest van Reid varen we alsof we vrachtschippers uit een noestig verleden zijn. Mannen en vrouwen die niets anders kunnen dan varen, varen en nog eens varen. Verder armoe troef.

Uiterst nieuwsgierig kijken we uit naar onze werkopdrachten. Misschien valt er voor ons wat te verdienen.

Met 7.5 ton en 50 vierkante meter zeil is ons bootje eigenlijk wel een mooi vrachtschuitje. Kom maar op met de cijfercode. We gaan ervoor.

Het machtig mooie rode schip van de familie de Jong geeft de code prijs waarmee wij het cijferslot weten te openen. Magie!

Of we even binnen een uur willen doorgeven wat onze geschatte totale zeiltijd zal zijn voor het afwerken van de ingesloten opdrachten.

We hebben al heel wat mijltjes gevaren in ons leven maar dit soort opdrachten word ik zenuwachtig van. Als nieuwkomer in dit circus van doorgewinterde zeilers zijn we een beetje gehandicapt wat kennis der regels en logboeken betreft. Voordat we het weten is dat uur om en zijn de waterkaarten als natte kranten . We vliegen met natte handen en kleding de boot in en uit en voordat we er erg in hebben liggen we met de hele vloot in de sluis. Tot zover doen we vast geen hele gekke dingen want de rest gaat ook die kant op. De eerste van de vele keuzes die te maken zijn.

Maar een goed overzicht voor de komende dagen krijgen we binnen een uur niet scherp voor ogen. We hebben geen snelle boot en de organisatie houdt ons voor dat we onze tijd hard nodig zullen hebben. Bovendien weten we van de brijlepelwinnaar van vorig jaar dat hij 290 mijl gevaren had in die editie. Dus

gaan we de uren tussen de start en uiterlijke finishtijd verminderen met de verplichte rusturen plus een uur per opdracht (geen idee eigenlijk of dat reëel is) en sluis passages én de 2 uur verplichte ankertijd. We komen uit op 59 netto zeiluren. En nu op naar Muiden en niet naar de Markerwadden. Want op mijn splinternieuwe IJsselmeer kaart kan ik de MW2 boei niet vinden. Zou het kunnen dat het de MW-z moet zijn? De 2 lijkt een beetje op een z misschien. Ik app de vraag naar Elly en zie dan dat in de groepsapp anderen met dezelfde vraag worstelen. De boei ligt er niet (meer) we krijgen wel de positie door. Er zijn nóg wel enkele opgegeven boeien die ik in eerste instantie niet zo snel weet te vinden. Dan doet dit bericht je vertrouwen in een goede afloop geen goed.

Vorbereiding is het halve werk leerde we ook van een brijlepelwinnaar. Maar ik wist dus niet dat de Krabbersgatsluis 's nachts niet draait zodat we hier onze verplichte rusttijd maar nemen. Vóór de sluis, tezamen met nog een hele kudde, liggen we hier een boeren nachtje. Zondagochtend 06.00 glippen we als eerste de sluis in. Enkhuizen in diepe rust. In het donker, als een stelletje zeerovers enteren we de binnenhaven. Tegen de komst van zeerovers heeft Enkhuizen zich voorbereidt want als we aan land willen blijken ze de houten kadewerken te hebben ontmantelt. Gewapend met onze opdrachten kruipen en balanceren we de stadswal op. Zo struinen we in de vroege ochtend Enkhuizen af op zoek naar een stempeltje. In hotel Snouck van Loosen zien we licht én mensen, daar moeten we zijn. Een stempel kan de receptie dame niet zo snel vinden. Maar dan vraagt de in zijn stoel wat onderuitgezakte hotelbaas waar we eigenlijk mee bezig zijn. Op mijn vraag of de naam Reid de Jong hem iets zegt antwoord hij ontkennend. Ik doe een poging Reid enigszins te omschrijven, en roep iets als eigzinnig, waarop de man direct aanspringt en zegt te houden van eigzinnige personen. Loopt terstond naar achter en komt terug met een klein weinig zeggend stempeltje van de toiletjuffrouw. De hotelgasten krijgen hun ontbijt en wij ons stempeltje. De receptie dame zal het stempelkussen standby houden voor degene die nog na ons zullen komen. We beginnen lol te krijgen in dit gekke gestruin. Op naar de volgende stempel in de bloempot Haven 45 te Medemblik. Onderweg fikse buien trotserend. Waar zijn we in godsnaam mee bezig zondagmorgen vroeg? Ger de co- schipper; je kunt beter in de kerk zitten op dit tijdstip, dan word je met minder water gezegend! Ook hier worden we er ingeluisd door de Brattinga's. Ff googelen. Geen Haven 45 te vinden daar. Bij de 'Oude' Haven wordt geestelijke ondersteuning

aangeboden, vinden er de bloempot met stempel erin én krijgen ook nog een presentje mee. Het wordt steeds leuker.

Het 'vijfje' doen we vervolgens en in een inmiddels donker Hindelopen scoren we een stempel bij de snoepwinkel voor de liefhebbers van een neut. Een antwoord vinden op de aldaar verkregen vraag is een dingetje in het donker. We glijden met een snelheid van bijna niets richting het zoute wad. Deze keer draait het sluis- en bruggen circus 's nachts wél voor ons. Aan de zoute kant nemen we onze rust nadat er een armada aan vissersboten naar buiten is gestormd. Zondag vóór middernacht, zal daar dan wel de zegen op rusten?

Voor mij komt van slapen niet veel. Ik ben inmiddels strontziek lig te rillen maar prijs me gelukkig met Ger de co-schipper. Hij kan alles, lekker koken, zeilhandelingen, sturen en de lol er een beetje inhouden. Ziek of niet, bij het vroege daglicht moeten we verder, om de zoute opdrachten af te werken. Het geluid van de wulpen op de platen rond de Boontjes doet me goed. Bovendien houd ik mezelf altijd voor dat de zoute lucht genezend werkt. Ik ben degene die weet hoe het anker werkt. Dus voor de verplichte ankeropdracht is het mijn taak voor op het dek te klungelen en zeiknat en (nog) kouder te worden.

Op een futloos klikje na doet de elektrische lier ff helemaal niets. Heel veel geduld heb ik niet met mijn zieke hoofd dus pak vanuit het achterschip een stevige hamer en loop er dreigend mee naar de lier. Nu geeft het kreng wel antwoord op mijn commando's. Onze ARZV clubgenoten de Brandaan en Veraneo komen de Vliesloot uit terwijl wij erin varen. Raken er nog even aan de grond bij het kruisen naar de haven ingang. Of moet je schrijven "raken nog even de grond aan"? Kijk, de meeuwen krijgen pootjes riepen we nog tegen elkaar! Op dat moment hadden we al overstag moeten zijn. Verder geen gevolgen. Even te kooi en dan ons plan afmaken via de Noordzee route naar de aanloopton in het Schulpengat. We lijken alleen te staan in deze keuze maar hebben er geen moment spijt van. Het loopt als gepland. De stroom mee tot de SG ton en vervolgens met een stroompje mee weer naar Den Helder waar we ons keurig melden via kanaal 62. Stempeltje scoren en met stroompje mee naar den Oever. Wat is zeilen toch een leuke bezigheid. Dinsdagmiddag 18 oktober ervaren we weer het verschil tussen zout en zoet. Opnieuw terug op het IJsselmeer is er een stuk dynamiek verdwenen die de Waddenzee zo uniek maakt. Op weg naar de een na laatste opdracht bij Urk (finishen is de laatste opdracht) varen we met het melkmeisje. Uitgeboomde genaker en aan de andere zijde het grootzeil.

Een uit het werkgebied ten zuidwesten van Urk opstomend werkschip probeert ons in het pikke donker nog te torpederen maar we weten het te ontwijken. Er is zo weinig wind over dat we twijfelen of we Urk wel gaan halen. We zien de Veraneo voor anker liggen. Geen wind meer volgens de schipper. Maar als wij de laatste slag voor de haven moeten maken weten we toch enige voortgang te behouden op nagenoeg rimpelloos water. Opdracht Urk gehaald.

Morgenochtend de finish. Ik bijt nog even door en lever “ de vrachtbrief en bijbehorende bescheiden” na 4 zeildagen in ten kantore van de firma de Jong/ Brattinga.

En wat hebben we nu verdient met deze klus? Dat zal de tijd ons wel leren. In ieder geval hebben we weer dagenlang kunnen varen, varen en nog eens varen. Verder zal het wel armoe troef blijven.

En nu weten we nog niets!

Met die zin begonnen we maar wat weten we nu dan wél?

Dat het een mooi concept is. Dat ondanks een behoorlijke zieke schipper we toch konden finishen omdat er een fantastische co-schipper aan boord was. Solo zou ik de strijd hebben moeten staken. We ontzettend veel lol gehad hebben. En dat bij thuiskomst de covid-19 test positief reageert.

Vriendelijke groeten vanaf de Riyal of Hamble, Bert Albrink en Ger Broersen